

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628291008/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Aftenen kom hjem, var hun lige saa net og vien som altid og lod som om iugenting var haandt. Kristoffer kom til mig og gav sig selv an. Jeg gik ud fra, at hverken Hr. Niels eller Barbara ønskede en Retstrætte om denne Sag. Det gjorde de heller ikke. Saa beholdt jeg Kristoffer hos mig, og fra ham ved jeg meget om Forholdene i Janssegårde.

Der var forbløffet Tavshed. Man hørte kun Strikkepindene.

— Naa, det var altsaa Dronningen, du talte om, sagde omsider Armgard.

— Dronning var hun alligevel, sagde Lagmanden. Tre Dage efter skulde jeg til Havnen med Baad. Da kom Barbara og spurgte, om hun kunde komme med. Men da sagde jeg for Resten, at jeg ikke kunde have hende med. Jeg kan ellers ikke lide at være utjenstvillig. Men det lod isvrigt til at forbavse hende højlig! Ja, saadan er Barbara.

— Det er i Grunden mærkeligt, at den Historie ikke har latterliggjort Barbara mere end den har, mente Hr. Wenzel. Man skulde tro, at selv den smukkeste Kvinde efter dette maatte være umuliggjort i Bund og Grund.

— Naa, hvorfor ikke tværtimod? sagde Sorenskriveren.

— Nej uf! udbrod Fru Mathilde.

— Det viser, hvor dygtig hun er, mente Anna Sophie.

— Naa hvad Fanden, forklarede Handelsforvalteren: hun sørgede ganske simpelt for, at Folk fik andet at tale om, for kort Tid efter var det jo, at hun slog Manden ihjel.

— Det var næsten et halvt Aar efter, at alt dette skete, rettede Lagmanden sagtnodig. Det var i November. Præsten havde en Søndag været hos os og prædiket i Sandevaaag Kirke. Det havde været Tøvejr og Regn, men i Dagens Løb blev det haard Frost, og alle Veje og Stier blev overisede. Præsten vilde som sædvanlig ride hjem om Aftenen. Vi forsøgte paa alle Maaeder at faa ham fra det. Men der var intet at stille op med ham. Han blev ved sit. Saa ked af ham, som Barbara sikkert var, saa taalte hun dog stadig ikke, at han lod hende sidde alene hjemme.

— Saa red Præsten, vedblev Lagmanden, og alle ved jo, hvordan det gik. Ved Midvaags Sand snublede Hesten paa en glat Helle, og Hr. Niels faldt og brækkede Benet. De siger, at Barbara var meget om over ham den første Tid og plejede ham saa omsorgsfuldt, at det saa ud, som om de var bedre Venner end nogensinde. Men saa begyndte det vist at blive hende for